

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki I. P.:

- a. kwotę 8.000 (osiem tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- b. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- c. kwotę 4.977,46 złotych (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- d. rentę w kwocie 100 (sto) złotych z tytułu zwiększonych potrzeb, płatnej w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 1 września 2009r. i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności rat wymagalnych po dniu wydania wyroku,

oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w części oddalającej powództwo o zadośćuczynienie ponad kwotę 8000 złotych do kwoty 13000 złotych, w części oddalającej powództwo o skapitalizowaną rentę z tytułu utraconych zarobków za okres od dnia 8 sierpnia 2005 roku do dnia 8 sierpnia 2006 roku oraz w zakresie odsetek ustawowych od kwot zasądzonych tytułem zwiększonych potrzeb.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to przepisów art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. oraz art. 258 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego, zgłoszonego w pkt 1 pisma procesowego powódki z dnia 15 listopada 2010 roku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. K.;
- naruszenie art. 445 k.c. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że całkowite zadośćuczynienie w kwocie 25000 złotych jest odpowiednie dla powódki, podczas gdy zadośćuczynienie w tej wysokości jest zbyt niskie w stosunku do krzywdy powódki;
- naruszenie art. 481 § 1 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na ustaleniu, że ustawowe odsetki od zasądzonych w wyroku poszczególnych rat renty na zwiększone potrzeby należą się dopiero od rat renty wymagalnych po dniu wydania wyroku, w sytuacji gdy odsetki ustawowe należą się za opóźnienie, a nie zwłokę pozwanego.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez podwyższenie zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 13000 złotych, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 8040 złotych tytułem skapitalizowanej renty z tytułu utraconych zarobków za okres od dnia 8 sierpnia 2005 roku do dnia 8 sierpnia 2006 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki renty w wysokości po 100 złotych z tytułu zwiększonych potrzeb, płatnej w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 1 września 2009r. i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami co do poszczególnych rat renty wymagalnych przed doręczeniem pozwu pozwanemu od dnia 21 września 2010 roku do dnia zapłaty oraz od 11 – go dnia miesiąca w przypadku uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat renty w poszczególnym miesiącu po dacie 21 września 2010 roku, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga zarzut naruszenia prawa procesowego, który skarżący łączy z nierozpoznaniami przez Sąd I instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. K.. Ustosunkowując się do tak postawionego zarzutu wyrazić należy przekonanie, że może on zostać skutecznie postawiony jedynie, gdy wykazane zostanie, że Sąd przeprowadził dowód na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogłaby mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, że nie mają one takiego charakteru. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, żadna z opisanych okoliczności jednakże nie zachodzi. Podkreślić bowiem należy, iż okoliczności, na które miał zostać przesłuchany świadek M. K. nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy. Teza dowodowa zakreślona w piśmie strony powodowej w z dnia 15 listopada 2010 roku dotyczyła planów zatrudnienia powódki jako sprzedawcy kosmetyków oraz warunków tego zatrudnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K. na wskazane okoliczności nie mogło w rezultacie doprowadzić do odmiennych niż uczynił to Sąd I instancji ustaleń w zakresie możliwości zarobkowych powódki w okresie od dnia 8 sierpnia 2005 roku do dnia 8 sierpnia 2006 roku. Jak wynika z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego skarżąca przed wypadkiem nie była nigdzie zatrudniona i nie uzyskiwała żadnych dochodów z tytułu własnej aktywności zawodowej. Z tego względu, nie poparte żadnym wiarygodnym dowodem przekonanie powódki, że - gdyby nie wypadek - podjęłaby zatrudnienie w następnym dniu jest niewystarczające dla przyznania jej odszkodowania z tytułu utraconych zarobków. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że utratę korzyści majątkowej jaką poszkodowana mogłaby osiągnąć, gdyby nie doznała uszczerbku na zdrowiu należy oceniać według jej realnych możliwości, istniejących w chwili powstania zdarzenia wywołującego szkodę. Nie wystarczy zatem sama hipotetyczna możliwość podjęcia zatrudnienia przez powódkę. Takie bowiem znaczenie należy przypisać planom powódki co do jej zatrudnienia w salonie kosmetycznym od dnia 8 sierpnia 2005 roku. Skarżąca nie zdołała w toku postępowania wykazać, przedstawiając choćby umowę o pracę, czy też dowód prowadzenia rokowań z pracodawcą, iż taką pracę rzeczywiście podjęłaby. Oceny tej nie zmienia treść załączonego do akt szkodowych (...) z dnia 30 grudnia 2005 roku, w którym wnioskowana o przesłuchanie w charakterze świadka M. K. potwierdziła wolę zatrudnienia powódki w swoim salonie kosmetycznym od miesiąca sierpnia 2005 roku. Z tego względu przesłuchanie w charakterze świadka osoby, która sporządziła opisany powyżej dokument nie miało znaczenia dla ustalenia ewentualnej utraty korzyści majątkowych, jakie powódka mogłaby osiągać, gdyby nie została poszkodowana w wypadku.

Z tych samych powodów Sąd II instancji nie uwzględnił ponowionego przez stronę powodową w apelacji wniosku o przesłuchanie świadka M. K. na okoliczność planów zatrudnienia powódki i jego warunków, jako nieprzydatnego dla rozstrzygnięcia sprawy.

Niezasadnie powódka również kwestionuje wysokość przyznanego jej zadośćuczynienia. Zdaniem skarżącej zasądzona kwota jest zaniżona uwzględniając charakter obrażeń i następstwa wypadku jakich doznała.

Ze stanowiskiem tym nie można jednak się zgodzić. Podkreślić wszakże należy, iż ocena wszelkich dolegliwości psychicznych ma charakter względny i w znacznym stopniu subiektywny, podlega jednakże weryfikacji z uwzględnieniem wiedzy medycznej. Tymczasem, uszczerbek na zdrowiu powódki na skutek obrażeń doznanych w wypadku został określony na 10 %. Kryterium procentowo określonego uszczerbku na zdrowiu stanowi co prawda jedynie punkt wyjścia do ustalenia wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia i ma charakter pomocniczy, ustalając zaś kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rzeczywisty rozmiar cierpień fizycznych

związanych z zaistnieniem wypadku i powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia dolegliwości bólowe, tym niemniej w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy nie dostrzegł przesłanek do zmiany wysokości przyznanego powódce świadczenia.

W szczególności, przesłanki do określenia zadośćuczynienia na wyższym poziomie, wbrew odmiennej ocenie skarżącej, nie można upatrywać w odczuwanych przez powódkę dolegliwościach bólowych, ta bowiem okoliczność została już uwzględniona przez Sąd I instancji i nie wpływa dodatkowo na zwiększenie zakresu odpowiedzialności pozwanego. Podobnie należy ocenić kwestę ograniczenia sprawności ruchowej powódki bezpośrednio po wypadku, która znalazła odzwierciedlenie w kwocie zasądzonego zadośćuczynienia. Co zaś się tyczy akcentowanego w apelacji wpływu urazów doznanych w związku z wypadkiem, na ogólnie rozumianą aktywność życiową powódki w przyszłości, wyrazić należy przekonanie, że postępowanie dowodowe nie wykazało aby uszczerbek jakiego doznała powódka zagraża istotnej zmianie trybu jej życia.

Zresztą nawet skarżąca poza bardzo ogólnie sformułowanym stwierdzeniem, iż wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia odbiega od utrwalonej linii orzeczniczej Sądów w podobnych sprawach, nie precyzuje na czym jego zdaniem polega akcentowana nieadekwatność zasądzonej kwoty zadośćuczynienia. W szczególności, sformułowany przez powódkę zarzut nie precyzuje jakim konkretnie regułom stosowanych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia uchybił Sąd I instancji.

Należy przy tym mieć na względzie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2004 r. sygn. akt I CK 219/04 (publ. Program komputerowy Lex nr 146356), iż korygowanie przez Sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie.

Reasumując tę część wyводу stwierdzić należy, że okoliczności powyższe dają podstawę do przyjęcia, iż adekwatną kwotą, uwzględniającą cierpienia powódki i będącą wymierną ekonomicznie jest kwota zasądzona tytułem zadośćuczynienia w zaskarżonym wyroku. Sąd Rejonowy nie dopuścił się pominięcia ogólnie uznawanych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia. W ramach tak określonego zadośćuczynienia Sąd I instancji wziął pod uwagę zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne powódki związane z obrażeniami jak i leczeniem

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c. Powódka podważając ustalenie w zaskarżonym wyroku początkowego biegu odsetek od poszczególnej rat renty z tytułu zwiększonych potrzeb dopiero od daty wyrokowania nie dostrzega, iż w rozpoznawanym przypadku mamy do czynienia z sytuacją wyjątkową, gdy zasądzenie świadczenia nastąpiło (w oparciu o ustalenie potrzeb poszkodowanej) według cen z tej właśnie daty. Dotyczy to także rat renty należnych powódce za okres sprzed wydania wyroku. Powyższe odpowiada ugruntowanemu nurtowi orzecznictwa, zgodnie z którym zasądzenie świadczenia według cen z daty wyrokowania uzasadnia zasądzenie odsetek dopiero od tej daty.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Okoliczności rozpoznawanej sprawy przemawiają za przyjęciem, że zaistniały wypadki szczególnie uzasadnione, łączące się z charakterem dochodzonego przez powódkę roszczenia w niniejszym postępowaniu, którego ostateczny wynik zależał w znacznym stopniu od oceny Sądu i zastosowania nieostrych kryteriów określenia wysokości należnego jej świadczenia. W opisanym stanie rzeczy przekonanie powódki o zasadności dochodzonego roszczenia w całości – choć niewątpliwie subiektywne - znajduje swoje usprawiedliwienie.